

СПОГАДИ, ПРОСЯКНУТІ СОЛОНОЮ ПІНОЮ ХВИЛЬ

Мабуть, досить знаково, що в такому невеликому, і явно не сухопутньому, селі Заозер'я налічується майже десяток чоловіків, які в різні роки служили на флоті. Один з них, з ким нам вдалося поспілкуватися – 49 – річний уродженець Заозір'я, а нині житель с. Кухче Іван Іванович Шпаковський – колишній старшина 1 статті, командир відділення механіків УКВ ЗАС Тихоокеанського флоту, виявився дуже цікавим співбесідником. Адже в 1986-1987 роках служив на унікальному на ті часи військовому кораблі, який був візитною карточкою ВМФ і країни – важкому авіаносному крейсері «Мінськ».

— Після закінчення школи, а згодом – Турківського СПТУ, де я здобув спеціальність електрика, мене у 1986 році призвали в армію, – згадує Іван Іванович роки своєї флотської служби. – Тоді і гадки не було – не служити. Ті, хто не йшов до армії, вважалися «неповноцінними», та й дівчата таких не сприймали. Служити я потрапив на Тихоокеанський флот, на важкий авіаносний крейсер «Мінськ», який тоді був одним із перших радянських авіаносців. Таких на той час в Союзі було всього три: наш «Мінськ», «Київ» та «Новоросійськ». Служба була насичена і цікава, адже саме лише перебування на такому гігантському кораблі перехоплювало дух. Його розміри – 273 метри в довжину, понад 50 метрів в ширину і 63 метри у висоту! Оснащений сучасним на той час озброєнням та літаками

мені не підійшов вологий клімат Далекого Сходу. На тілі з'явилися фурункули, один з них прорвався в легені і я

отримав сепсис (повне зараження крові). В тяжкому стані потрапив у госпіталь у Владивостоці. Навіть при нормальному розкладі, вижити при такому небезпечному захворюванні шанси мав мізерні. На щастя, мене буквально з того світу витягнув завідуючий відділенням гнійної хірургії госпіталю, підполковник Володимир Яковлев, який застосував на мені нову методику лікування сепсису. Це і допомогло видужати. Загалом, виходжував мене тоді весь медперсонал відділення: і лікарі, і медсестри, і санітарки, адже це був дуже неординарний випадок. Тож, про мене, моє лікування і повернення згодом у флотський стрій навіть стаття була в газеті «Бойова вахта» із заголовком «Ванечка». Власне, по цій газетній статті мої рідні вдома і дізналися про те, що зі мною трапилося і що

— Після відпустки я повернувся назад на Тихоокеанський флот, на свій крейсер «Мінськ», – продовжує розповідати Іван Іванович. – Але пробув на ньому лише половину зі своєї трирічної флотської служби. Другі півтора року я дослужував уже в Миколаєві, куди мене, в числі 170 членів екіпажу, відрядили для приймання там новозбудованого ракетного крейсера «Червона Україна». В подальшому, ми мали пригнати його на Тихоокеанський флот, але, з невідомих причин, крейсер цей так і не вийшов в похід при моїй службі. Тож, на дембель я повертався додому з Миколаєва.

— Як склалося Ваше життя після демобілізації?

— Повернувшись додому, я влаштувався на роботу на місцевий комбикормовий завод, опанував, крім електрика, ще фах електрозварювальника. Коли завод розпався,

озоренням та літаками вертикального злету-посадки, цей крейсер називали «грозою морів». І ось в його екіпажі, який налічував понад півтори тисячі чоловік, мені випало нести бойову вахту в Тихому океані та Південно-Китайському морі. Зокрема,

те, що зі мною трапилось і що я був на крок від смерті. Бо ж додому я нічого про свою хворобу не повідомляв, щоб не хвилювати і не тривожити їх...

- Він змовчав про це і коли прибув додому у відпустку на 45 днів, яку йому дали на кораблі після повернення з

ми ходили з патрулюванням на Камчатку та здійснили, разом з ескадрою інших наших військових кораблів, дальній похід в КНДР, в порт Вонсан. Пограли м'язами та побряцали, так би мовити, зброєю перед американським флотом. А далі я потрапив у госпіталь, де ледве не віддав Богові душу.

- Як це сталося?

- Причина досить банальна:

госпіталю, - приєднується до нашої розмови сестра Івана Шпаковського - Ніна Іванівна. - Хоча ми вдома відразу запідозрили щось неладне, мовляв, що то за відпустка така тривала, бо ж у ті часи в а р м і ї

максимум давали два тижні. А тут мало не два місяці. Помітили, що і прийшов він змарнілий, з кругами під очима. Тож, з цікавості, я стала перебирати його речі з дипломата - і серед тільняшок виявила ту газету з статтею про нього, яку йому, як з'ясувалось потім, непомітно поклали в чемоданчик, на згадку, його друзі-сослуживці.

Так все і викрилось...

став їздити на будівництво в Київ - варив там залізні конструкції на висотних новобудовах. Одружений: дружина в мене з Кухча, де ми зараз і проживаємо. Маємо трьох дітей: дві доньки і сина. Старша дочка вже заміжня, є і внучок у нас. Чим люблю займатись? Люблю працювати з залізом. Це захоплення, мабуть, пішло ще з флоту...

- А флотську службу часто згадуєте?

- Аякже, це ж моя молодість і, напевно, найяскравіший період мого життя, не дивлячись навіть на те, що під час служби воно було й піддане певному ризику...

Ось так Іван Шпаковський і досі носить у собі морські спогади та досі вірний матроській дружбі. Кожен рік, на День флоту, колишній старшина збирається з друзями, які так само колись служили на флоті, на місці колишнього маяка, що неподалік хутора Глуша.

— Нас в Заозір'ї таких є до десятка чоловік, — стверджує він. — Ведемо себе тихо: надіваємо свої безкозирки, тільняшки, готуємо традиційний шашлик, ділимося спогадами. Ті роки незабутні і нам приємно пригадувати своє флотське минуле.

Сергій ТИШКОВЕЦЬ